

ЗАГОРОВО

7
(13), год. II
22 юли 2015 г.

цена 0,20 лв.

Редакция в. „Загорovo“ - издава: Гражданско сдружение „ЗАГОРОВО“; www.zagorovo.com; e-mail: zagorovo@gmail.com, Предпечатна подготовка и печат - „Беллопринт“ ООД

ЕДНА ИСТОРИЯ, ЕДИН ОТБОР И МНОГО ВЪПРОСИ

Чувам и чета, че „Локомотив“, гр. Септември ще чества тази година юбилей - 90 години от създаването и съществуването си. Инициатор на този юбилей щял да бъде Марин Рачев. Питам, на кое ще бъде юбилей, на ДФС (Дружество за физкултура и спорт) или на ФК (Футболен клуб) „Локомотив“? Това е първият ми въпрос към г-н Рачев! Малко хронология, г-н Рачев и към Вас, г-н Управител Валери Василев:

В ранния период на своето зараждане ДФС „Локомотив“, гара Септември, има няколко секции, като секция по футбол, тенис на маса, баскетбол, гимнастика, вдигане на тежести, борба, бокс, колоездене и др. Всяка секция си имаше ръководство и спортен календар. Тук си заслужава да споменем много от тези деятели и спортисти като: 1. Тенис на маса- Никола Ватев - създател на школата и на национални състезатели като Вергиния Попова, Веска Секулова, Нина Коцева и десетки други. 2. Баскетбол-треньор и състезател Кирил Стратиев, Мехмед Тангъров и др. 3. Бокс - Георги Грозданов, Васил Велев (син на д-р Велев) 4. Колоездене - Йордан Мартинов (Фотото), Кърцилов и др. 5. Вдигане на тежести - Ст.Торбанов, Дим. Лилев 6. Борба - треньор Тодор Диков, създал юношески и младежки национали и в двата стила.

Идва ред и на футбола: От 1954 началник на Локомотивно депо е Тодор Тотев, а главен счетоводител става моят баща Васил Бл.Стоянов (Сики). Тогавашен началник на ж.п. Управление Пловдив е Диман Диманов, който е и представител на футболния клуб „Локомотив“ (Пловдив). С негово разрешение в гара Септември се изгражда и създава футболната секция „Локомотив“ с представител моят баща, под егидата на Локомотивно депо. Игрещото се намира на мястото на сегашния стадион, оградено от множество ели и тополи. Локомотивно депо осигурява над 200 бр. стари траверси, с които се огражда терена. Започва да се играе организиран футбол с останалите селища в тогавашна Пазарджишка околия, която влиза в Пловдивски окръг. За кратък период от време отборът става страшилище за своите съперници и извоюва правото си да се състезава с отбори от Първомайска, Смолянска, Карловска, Панагюрска, Велинградска и др. околии. Първи треньор е Георги Кръстев (Трънин), наричан още Биро. Играчи

са Гришо (вратар), Дим. Кръстев (Белята)-вратар, Стефан Джоков (вратар). В ранния стадий полеви играчи са Дреко Тотев, Иван Мишев, Димитър Кънчев, Стоян Шопов, Димитър Миланов, Жан Ватев, Емил Янков, Стоян Стоянов (Тачо Шалдъра), Стефан Стефанов (Шикни), Колето Машиниста от Велинград, Гошо Генин, Георги Мартинов, Стоил Стойчев, Фунди, Николай Кръстев (Трънин), Фокера и други. Най-големият футболист, който израсна при нас и разви своя талант в „Локомотив“ (Пловдив), благодарение на моя баща, беше бате Ваньо Кънчев (Къната или още Циганката). Баща ми го заведе в Пловдив, където още първата година станал любимец на публиката

на пловдивските железничари. Същият стигна до националния и олимпийският отбор на България. За съжаление вече не е между живите. От Септември излезе и друг национал през този период - Георги Борисов Гугалов - легендарно ляво крило на „Славия“ (София) и на националния отбор. Още - Атанас Дичев (Мотрисата), Ангел Разпопов (Ижето).

С течение на времето се сменяха поколения от млади, нови и надеждни футболисти. В гимназията дойде като учител по физкултура от София Сашо Иванов, който стана играещ треньор и от който аз и моите съученици и наборы научихме много нови неща в организирания футбол, защото той дойде с висше образование, специалност „Футбол“ от ВИФ (днес - НСА). Тук г-н Рачев, искам да Ви кажа нещо, което може би не знаете. С Вашия баща Васко (лекам пръст) сме съученици и наборы. Бяхме и много добри приятели. Той в един момент стана вратар на нашия училищен отбор по футбол, но житейските обстоятелства го принудиха рано да се откаже от този спорт, за съжаление. Тук ще спомена още мои съученици, защитаващи името „Локомотив“ като юноши и мъже: Димитър Ат. Кузев (Шопов) - лека покойник, Спас Табаков, К. Дишков, Тодор Кенде-

ров, Стефан Проичев, Дим. Халачев (в последствие дългогодишен треньор на отбора), Димитър Комсийски (Цъни) - също треньор на отбора, големият Муна (Иван Дичев). В този период като вратари израснаха Крум Разпопов и покойните Стоян Разпопов и Димитър Вацев. Моят баща беше председател на секцията по футбол до 1965 год. Период от 12 години, в който всички футболисти бяха винаги обезпечени с нужната екипировка (фланелки, гащета, обувки), безплатни пътувания по жп транспорта, зимни тренировъчни лагери в Якоруда, Банско и др. След неговото нелепо отзоваване от комунистите, представителство заемаха в дадени периоди Георги

Бончев, Георги Вардарски, покойният Наско Матеев, Стоян Владов, които също добре ръководеха дейността на клуба.

Не мога да не спомена факта, че отборът взе участие в Европейско железничарско първенство в Чехословакия, където достойно представи железничарския футбол в България, заемайки 3-то място в Европа. По-нататъшната хронология на клуба не ще коментирам, защото по нея вече е писано от Илия Танев, макар че има много пропуски, но това е друга тема.

Г-н Рачев, в общи линии това е част от историята на „Локомотив“ (Септември) и тук ще Ви задам още въпроси, на които чакам отговор. Можем да излезем на публичен диспут, чрез която медия искате и по което време Ви е удобно.

1. Защо никой от нашето семейство не каните на Вашите ПИАР срещи на спортни (футболни) теми,

И накрая една сентенция от мен г-н Рачев! Не всичко е парцел този свят или не имате чуждестранни, които тотално си изградили пренебрегнал и захвърлил в забвението!

08.07.2015 г.
гр. Септември

след като баща ми е бил 12 години председател на футболната секция в града?

2. На какво ще орга-

низирате 90 години „Локомотив“ гр. Септември: на ДФС или ФК и кой Ви е оторизирал вие да организирате честването на юбилея?

3. С какви очи гледате обществото, след като с лека ръка захрихте мъжкия футболен отбор, преместихте го в Пазарджик под друго име и след това продадохте лиценза му на „Чепинец“ (Велинград)? Какви пари взехте за него, сега обвинявате други за лошото състояние на футбола в града, а Вие сте най-големият виновник? И сега правите срещи с млади хора (спортисти), които се мъчите да убедите, че сте спасителят на този спорт в Септември. Но хората не са слепи, за да не видят, че това е предизборен ПИАР. Не искам да бъда арбитър във вашите спорове с кмета П. Бошев, защото вестник с името на „Локомотив“ не е място за политически спорове и обвинения. Вие някога, ако сте обличали само за един мач червено-черната фланелка на отбора, ще усетите тръпката и никога нямаше да закриете футбола в града?

4. С какво право започнахте да издавате вестник „Локомотив“ и да го използвате за политически цели? Знаете ли, че това име „Локомотив“ е икона и религия за железничарския спорт и Вие нямате право да се гаврите с него и да го използвате за ПИАР? В тази връзка Ви питам - колко пари Ви дадоха държавните институции за направата на стадиона, за което Вие твърдите, че всичко е от Вашите банкови сметки?

Знаете, че това лесно може да се установи. Призовавам Ви да спрете издаването на вестника с името „Локомотив“. Спрете тази демагогия! Ако имате да разрешавате някакви спорове с кмета П. Бошев, има и други методи и способности. Не опетнявайте повече името „Локомотив“, защото моят баща си даде живота за него.

И накрая една сентенция от мен г-н Рачев - Не всичко е пари на този свят. Има и много ценности, които тотално сте изоставили, пренебрегнали и захвърлили в забвението!

С уважение: Благой Благоев - Сики /статията е публикувана без редакции и съкращения/

Д-Р НИКОЛАЙ ЙОВЧЕВ - КАНДИДАТ ЗА КМЕТ НА ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ

Коалиция „Загорovo“

Д-р Николай Василев Йовчев е роден на 29.12.1962 год. в гр. Септември. Средното си образование завършва в СОУ „Христо Смирненски“ гр. Септември през 1980 г. През 1987 г. завършва висше образование със специалност „Ветеринарна медицина“ във „Висш институт по зоотехника и ветеринарна медицина“ - гр. Стара Загора. От завършването на висшето си образование до настоящия момент, д-р Николай Йовчев работи по специалността си като ветеринарен лекар и служител в БАБХ, гр.Пазарджик. От 1996г. до 1998г. завършва института за повишаване на квалификацията на кадрите към „Селскостопанска академия“ гр.София, специалност „Болести по кучето, котката и хирургия“.

Живее в гр.Септември, семеен, с двама сина.

През годините, д-р Николай Йовчев е натрупал

богат опит като общински съветник в местното самоуправление. През мандат 2001г.- 2003г. заема позиция като член на постоянните комисии. Мандат 2003г.-2007г. е член към постоянните комисии и зам.председател на постоянната комисия по „Социална политика и обществено здраве“. Мандат 2011г.-2015г., д-р Йовчев е председател на постоянната комисия по „Социална политика и обществено здраве“.

Д-р Николай Василев Йовчев е лекар, общественик, наш съгражданин с добро име на специалист и човек.

СЪБУДЕТЕ СЕ ХОРА! СТИГА СМЕ СПАЛИ! КАК ЖИВЕЕМ?! КЪДЕ ЖИВЕЕМ?! КАК ЖИВЕЯТ НАШИТЕ РОДИТЕЛИ?! КЪДЕ СА ДЕЦАТА НИ?! УТРЕ КЪДЕ ЩЕ БЪДАТ?! ИЗПРАВЕТЕ СЕ СРЕЩУ НЕКАДЪРНОСТТА, ГЛУПОСТТА И КРАДЦИТЕ! ТАКА КАКТО МЪЖЕТЕ, КОГАТО СЕ КЪЛНАТ, ТАКА КАКТО ЖЕНИТЕ, КОГАТО ДАВАТ ЖИВОТ, КАКТО МЛАДЕЖИТЕ, КОГАТО ТРЪГВАТ В ЖИВОТА - ВСИЧКИ ЗАЕДНО НАПРЕД ЗА ЕДИН ПО-РАЗЛИЧЕН И НОВ ЖИВОТ!

На 15 юли 2015г. нашият съгражданин Михал Даскалов навърши сто години. По случай юбилея, членове на „Загорovo“ организирахме малко градинско тържество. Както и на 99-годишния си рожден ден, така и сега, старецът ни посрещна с усмивка и благодарност. Сред многото подаръци, които дядо Михал получи от „Загорovo“, най-ценни за столетника бяхме ние, неговите гости. Преживял войни, неслоди и хубави моменти, почерпил мъдрост от живота, столетникът ни из-

уми и със завидна памет. Дядо Михал разказа любопитни факти от своите младини, сподели съкровения и поговори дори на френски език - това, което помнеше от ученическите си години. Сред гостите бе и кандидат - кметът на „Загорovo“ - д-р Николай Йовчев.

Да празнуваш столетие е знак на това, че сърцето ти е призовано да побере повече мъдрост, любов и познание от всеки друг!

Бъди здрав и все така усмихнат, ведър и сърдечен, дядо Михале!

СЕЛАТА И ГРАДОВЕТЕ НА ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ

СЕЛО ВЕТРЕН ДОЛ

Вятър, вода и плодородно поле разстлало се под гордо вдигналите се Родопски склонове – това е Ветрен дол! Каквото и да кажем, ние съвременниците, за това село, все ще бледнее пред написаното от видния възрожденец Стефан Захариев в средата на XIX век – „Това място е живописно, с чист въздух и приятно за живеене“. Той го знаел от опит – негов бил чифликът, известен по-късно като „Олгината воденица“. А за хората и техният поминък, споменава – „българи земеделци, скотовъдци и воденичари...“ Тази тенденция в развитието на селото продължава и през тридесетте години на XX век, то вече има благоустроен вид с централна улица, на която са разположени кръчми, сладкарници, занаятчийски работилници, а родовете, развили успешна стопанска дейност, се множат... По същото време на национално ниво се подема инициативата за сменяне на турските имена на селищата и известното Елли дере /Петдесет дерета/ трябвало да намери за себе си ново име, което достойно да го представя пред света. Появило се и едно интересно предложение за име на селото – Венеция, защото успоредно с всяка улица протичат и вади за напояване, които създават приятно впечатление и живителна прохлада. Не било прието това предложение, но в името влязъл вечерникът, който и днес заедно с името Ветрен дол са символите, които отличават това място.

Църквата

Не са правени задълбочени проучвания върху историята на църквата, основен източник за нейното развитие си остава „Географико-историко-статистическо описание на Татар-Пазарджишката кааза“ от Стефан Захариев, издаден във Виена през 1870 г. и приписките в църковните книги. Според споменатия автор, църквата е останала от времето на средновековна България, което се потвърждавало от надпис над вратата и, който е свален, за да се съхранява, а всъщност е изгубен, така се губи и част от историята на самото село. Ето какво казват приписките:

„На 15 март 1748 г. Ангел от Паталеница подарява „Голямо Евангелие“ на храма „Успение на Св. Богородица“ с. Ветрен дол, купено през 1747 г. от игумена Исаия при манастира „Св. Архангел Михаил“ с. Лесново, Македония“

„На 12 декември 1782 г. монаха Мелхедем купува за църквата „Малък псалтир“

„На 15 декември 1836 г. поп Иван Стойков претрашил покрива на църквата „Успение на Св. Богородица“ с. Ветрен дол

През 1849 г. на църквата е направен основен ремонт, тя е разширена и преустроена, това налага и преосвещаването ѝ, от което се пази специалната покривка с надпис за ритуала. Това е наложило тази година като начална за съществуването на църквата.

В нея се съхранява и един от малкото запазени екземпляри на „Кириакодромиион сиреч Неделник“ от Софроний Врачански - първата печатна книга на новобългарски език /1806 г./ По време на Възраждането в църквата действа килийно училище, след неговото завършване по-будните ветрендолчета се записвали в училището на Баткунския манастир. Всички икони са дарения, като иконата на „Св. Василий е дарена

от Мито Дамянов/поборник от Априлското въстание/ през 1873г., в памет на обесването на Васил Левски.

В землището на с. Ветрен дол е имало осем църкви: „Свети Никола“, „Света Елена“, Св. Архангел Михаил“, „Св. Георги“, „Св. Димитър“, „Света троица“ и една останала в легендата като „Бочова черква“, най-вероятно големият брой е свързан с близостта на древния град Баткунион и развитието на района като духовен център през Средновековието. Всички църкви са разрушени, останал само параклиът „Св. Георги“, разрушен и ограбен през периода 1960 – 1975 г., възстановен през 1996 г.

Училището

Основно училище „Христо Смирненски“, с. Ветрен дол е наследник на едно от първите светски училища в община Септември. Според „Статистика за училищата в Княжество България през учебната 1895/96 година“ във Ветрен дол съществува училище от 1870 година. То е до IV отделение, един учител обучава всички ученици (38 момчета и 5 момичета). Училищната сграда се намира до църквата, собственост е на общината, строена е през 1855 година. Тя не е предназначена за училище, има две стаи, само една от които се използва като класна. Приблизителната оценка на зданието и двора е 200 лева. В училището няма глобуси, карти и други пособия, то притежава само две научни книги и 12 списания. Училищната покъщнина е оценена на 50 лева.

С усилията на хората от селото и постоянството на местните власти, училището се развива, от 1923 г. е средищна прогимназия, през 1930 г. се премества в нова сграда, в която е оборудван модерен кабинет по физика с електричество. В основата на това развитие са учителите, които влагат желание да учат и възпитават. По времето, когато директор е Благой Д. Софкаров в училището е създадена историческа сбирка, закупени са препарирани птици и бозайници за украса на коридорите, в класните стаи са поставени репродукции от български художници, цялото училище е украсено с живи цветя. До днес се пазят „телеграфчетата“, които предават тържествен вид на стълбището.

В съзнанието на ветрендолци трайно остава „госпожата Сийка“, със знанията и голямата си възискателност, с добротата, но и със строгостта си.

Сия Малинова Костова, родена през 1903 г. в гр. Самоков в семейството на волнонаемен /професионален войник/ и майка Елена Грозданова от с. Ветрен дол /домакиня/. Завършила педагогическо училище в Самоков. Идва на работа в Средищна прогимназия с. Ветрен дол през 1925 г. и започва да преподава на учениците от прогимназията, въпреки че квалификацията и е за началните класове. На следващата учебна година вече е начален учител.

През 1929 г. се омъжва за началника на гара Варвара Коста Василев Костов от гр. Чирпан. Има две деца – Васил роден през 1930 г. и Елена – 1935 г.

Преподава френски, пеене /музика/, български език и история. Тя е изключителен педагог, от 1926 г. е ръководител на училищния и на църковния хор, през 40-те години води женски хор. Живее в квартала и по време на ваканциите организира децата в самодеен театър, дава им безплатни уроци по френски, свири им на цигулка. През целия ѝ трудов стаж, а и след това, тя остава за ветрендолци „госпожата Сийка“, има семейства, в които три поколения са минали през нейната школа. По спомени на Стоилка Николова, нейна ученичка от 1946 до 1950 г. тя е човек, който държи на хигиената – всяка сутрин преглежда дали децата носят носни кърпи, дали са с изрязани нокти. Учениците са задължени да носят за часовете по смятане клечки, направени на снопчета по 10, бобчета, царевича. Това били нагледните средства, а всеки ученик, който не ги носи, бивал наказан от госпожата. Пенсионира се през 1960 г., но остава да живее в старата си квартира в македонския квартал на с. Варвара. Целият си съзнателен живот тя посвещава на развитието на училището във Ветрен дол.

През годините от училището излизат ученици с добра подготовка, послужила им като основа за реализация – известни журналисти, инженери, лекари,

учители, оръжейни специалисти, достойни българи, разнесли славата на родното си село по света...

Георги Радев – възпитаник на училището, кореспондент на Българско национално радио, през далечната 1978 г. пише до учениците на родното си училище: „Обичайте нашето село! Където и да ви отведат пътищата на живота - не го забравяйте. Помнете училището с камбанката, тополите, в които вечно играе нашият ветрендолски вятър, планината, която се издига като страж над селото ни. От тях започва обичта към всичко родно, към България, без която нито един истински човек не може да живее“

Един прекрасен спомен от нашето отиващо си детство

По времето, когато бяхме в V клас, в любимото ни училище дойде да преподава мис Мери Уолтман от Корпуса на мира на САЩ. И до този момент ние бяхме свикнали учителите ни да се грижат за нас, но като възрастни и преподаващи, а Мери стана за нас учител, приятел, човек, с когото можеш да споделиш съкровени тайни и да разчиташ за всичко. Нейните часове по английски език останаха за нас незабравими със забавните игри и интересно поднесените ни знания. Две години тя беше доброволец 24 часа за нас – организираше ни излети, заедно за пръв път празнувахме Хелуин, с нея видяхме как петнадесет човека могат да спят в една палатка. Заедно, заедно, заедно – тя ни научи да сме екип от приятели, да се обичаме и да се подкрепяме. За всички нас, за училището и за директора ни, г-жа Севдалина Попова, това бяха златните две години, от 2008 до 2010 г. Мери беше глътка свеж въздух в сивотата на българския ни делник. Нашата Мери е в сърцата ни наравно с родното училище. С удоволствие си спомнихме за това време – Радостина, Анелия, Александър, Христо и всички нейни ученици.

Читалището

През 1910 е основано читалище „Яков Матакиев“, преименувано по-късно на „Култура - 1910“. В началото за читалище е служила учителската стая на старото училище, а съседната стая се ползвала като читалня. В последствие стената е съборена и е направен салонът със столове за зрителите. Още преди създаването на читалището, имало активна самодейност, пиесите се играели във Филидоровия дюкян.

Декорите и украсата били дело на живеещия във Ветрен дол руснак Александър Сергеевич. Поставена е и пиесата на местния автор Петър Кърмов „Българската Клеопатра“, преименувана по-късно на „Новият път“. Днешната сграда е построена през 1972 г.

Най-активни читалищни дейци са учителите, семейство Настеви, Сийка Костова и други. Те създават читалището и театрална група.

Половин век от творческата си кариера отдава на читалището и г-н Кирил Кръстев, учител в местното училище по немски и руски език, той е в основата на местния театър. Това му дава възможност, както самият той се изразява, „да изживее сто живота и повече“. Той е режисьор-постановчик на пиесите, които подготвят самодейците, организатор на посещения на постановки и тяхното обсъждане, на срещи с известни български артисти. „Учителят Кръстев“, както го наричат ветрендолци, определя и „класната стая като сцена, а урокът като театър“, а за себе си казва: „Обичам театъра повече от всичко, обичам да гледам как другите успяват, как чувстват красивото, как стават по-съвършени, обичам и аз да играя, като че ли живея нов живот“ и продължава – „хората във Ветрен дол много обичаха театъра, но и това се възпитава, за

Априлското въстание и Ветрен гол

съжаление днес тази традиция е забравена...“

Библиотеката разполага с 6 000 тома, до 1992 г. в културния дом съществува кино салон. В селото е действало и лятно кино в периода 1958-1975 г., все още е запазено и до днес.

България е в дълг към смелостта и достойнството на един човек, жертвал се, за да спаси родното си село – това е Мито Дамянов, забравени за науката са и делата на неговите съратници. В средата на шестдесетте години на XX век, когато проф. Иван Батаклиев подготвя краеведския си труд „Пазарджик и пазарджишко“, той изпраща до тогавашните селски съвети /днес кметства/ анкета с въпроси, относно историята на селището. На въпроса за участието на ветрендолци в Априлското въстание тогавашния кмет отговаря, че от селото няма участници. Добре е, все пак, че хората помнят направената в тяхно име саможертва и препогребват, в началото на XX век, обесения от турците по-

борник от въстанието Мито Дамянов в църковния двор, където и до днес стои неговият паметник, с един от най-дългите надгробни надписи в страната:

„Тук почива поборника Мито Дамянов, който ся е сражавал с турците, 24.04.1876 г. при „Св. Марина“, ранен кракът му, лечен у Атанас Кръстев Качака в Паталеница дете никой не го е посещавал, освен поп Стоил и Темелко Попов. След това отново се прибра в

своето огнище на 11.05 с.г. Наново се сражава с турски аскер в следствие, на което в това сражение уби двама чауши, после бе уловен, ранен тежко в главата, заловен и обесен в село Ели-дере от Кел Асан паша“

Ветрен гол днес

Може ли някой да оспори тази богата история и желанието на ветрендолците от миналото да напредват?! Разбира се – НЕ! Но, историята е само „майка на знанието и учителка на живота“! Можем да се гордеем, можем да си спомняме, но ако не РАБОТИМ ДНЕС, ако не развиваме днешния ден на селото, ще си останем едни мечтатели, никой народ не е успял, ако стои само с лице към миналото си!

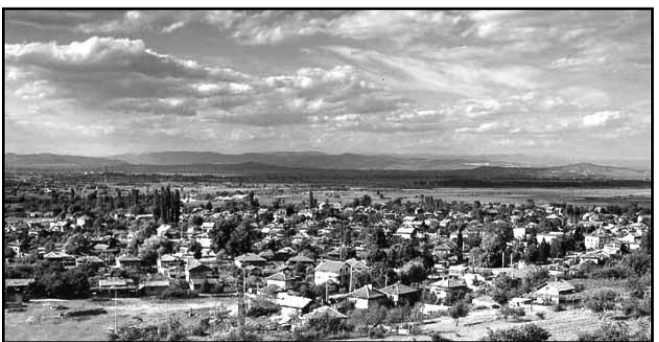
Нагледахме се, на всякакви „политически играчи“, които 25 години ни убеждаваха кой, от кой е по-велик, а всъщност, най-големи бяха джобовите им и желанието за лично облагодетелстване! Това го преживяхме! Който крал - крал! Дойде времето, в което трябва да се осъзнаем! Да си подадем ръце, да заработим всички заедно! Само обединени можем да извоюваме Ветрен дол, да го измъкнем от ямата на корупцията и да му дадем развитието, което заслужава и от което е далеч днес!

Проблемите са на всяка крачка – църквата, останала от векове, днес се напуква, а покривът и е пред пропадане, училището – първата средишна прогимназия в общината е с постоянно намаляващ брой ученици... изчезнал е и духът на Априлци!

Време е да заработим за промяната! Да разрешим не малки проблеми, от рода на: благоустрояване на страничните улици, липсата на канализация. Има и един голям дефицит – на човечност и духовност, забравени са и основни човешки ценности. Не е далеч времето, в което хората се събират заедно – в читалището, да подготвят театър, или концерт, през есента си помагаша в прибиране на реколтата, а мъжете от селото грабнаха лопати и отиваха „да наливат плоча“ на всяка новострояща се къща! Защо сега са разделени на групи, не си говорят и не търпят „различно мнение“?! Осъзнайте се, хора! Осъзнайте се, защото разединени, ние сме удобни на селските дерибени, които подхранват корупционни схеми и се грижат само за себе си!

Във Ветрин дол има достатъчно примери - само преди седмици в репортаж на БТВ показаха хора от селото с ограбени имоти, изтрети от лицето на земята при добиване на инертни материали. Самата река, вкопана и с изменено корито е заплаха за селото и останалите земеделски земи. Няма кой да защити хората! Дни след това изчезна жп моста над Чепинска река, продаден за скраб – отново с нечие мълчаливо съгласие. Сетихте ли се, господа управляващи, че това е алтернативна връзка за хората, които бързо и без да заобикалят могат да преминават реката? Ако се върнем няколко месеца назад – опит да се отдели селото от Община Септември, опит да се заграби македонския квартал, като се впишат жителите му в регистъра на Ветрен дол. Защо?! Ами много просто – повече на брой жители, по-голяма кметска заплата!

Да сложим край на безвременето, като заработим ръка за ръка за родното ни село! Да върнем ценностите да дедите ни – трудолюбие, скромност и честност! Заедо можем, а НАДЕЖДАТА е в енергията на младите и опита на възрастните, остава само да ги свържем успешно!

ИЗЯВЛЕНИЕ НА Г-Н ПЕТЪР БОШЕВ КМЕТ НА ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ

„От позицията на действащ кмет на Община Септември, по повод отправените ми обвинения за потискане и възпирание на местния бизнес,

категорично заявявам, че заставам зад бизнес, който се подчинява на законовите изисквания и бизнес етика! Ще подпомагам и толерирам бизнес, който работи, поддържа и създава работни места. Няма да приема и ще бъда противник на онзи бизнес, който действа извън правилата и се облагодетелства незаконно, още повече с невъзвратими последици за околната среда. Водата е безценно богатство и всички трябва да се противопоставяме и осъждаме подобни посе-

гателства, като проблема решаваме ние - днес и сега, а не в бъдеще - нашите деца и внуци!

Басейнова дирекция отне разрешителното на фирма „Стройкомерс“ за нерегламентирания добив от р.Чепинска. Нормативните изисквания за извличането на подземни богатства от речни легла за държавите от ЕС са много строги и ограничителни, като санкциите, които се налагат са безкомпромисни. Конституцията повелява, че „частната собственост

е неприкосновена“ - тогава кой си позволява да я загравва и унищожава...?!

В заключение бих искал да добавя, че почтенните бизнесмени излизат в открит диалог с опонентите си, застават зад името си, не се крият зад фирми-фантоми и не водят до заблуждение както работещите за тях, така и останалите.

Нека да не забравяме, че както се отнасяме към природата днес, така и тя утре ще се отнесе към нас!“

ИНТЕРВЮ СЪС СПАСИМИР ПИЛЕВ, УЧАСТНИК ВЪВ ФОТОКОНКУРСА „УКИ ОБИЧА ЗЕМЯТА“ БЪЛГАРИЯ 2015

Спасимир е едно от популярните лица на българската уики общност. Запален пътешественик и редактор в енциклопедията, за който още в началото на състезанието „Уики обича Земята“ знаехме, че ще се отчете с много снимки от всички кътчета на страната. И, факт, над 250 от изпратените в конкурса снимки са негово дело. Но това далеч не беше всичко...

ВИЗИТКА:

Интересувам се от география и история, обичам да пътувам и снимам. Редактирам в Уикипедия от началото на 2008 г., а от 2-3 години се занимавам и с дигитализация на архивни документи и снимки по спазване между Държавна агенция „Архиви“ и Уикипедия на български.

Спасе, в състезанието участвах с над 250 твои снимки на български природни обекти. Изглежда си обиколил с раница цяла България? Разкажи ни повече за това? На всички от тези места ли си ходил специално, за да ги снимаш за Уикипедия? Изглежда, но съвсем не е така. Един живот няма да стигне, дори и само за България, та какво остана за света. През последните години съчетавам удоволствието от пътуването, преживяването и снимането. Винаги пътувам с фотоапарат, но не се изживявам като фотограф. Смятам, че е добре човек да запаметява и по този начин видяното. Но пък да държа тези снимки само за мен е доста егоистично. За това предпочитам да ги качвам на едно сигурно и полезно място, каквото е Уикипедия и по-точно в мултимедийното хранилище - Общомедия. Разбира се снимките, които имат енциклопедична стойност и ще могат да се използват за онагледяване на статии.

От години допринасяш към Уикипедия и си дарявал хиляди свои снимки в Уикипедия и преди състезанието. Защо това е

важно за теб? Какво те мотивира да споделяш творбите си под свободен лиценз?

Да, вече повече от 7 години пиша в Уикипедия. Хората имат различни начини за разпускане - играят футбол, шият гоблени, мързелуват... Аз разпускам като пътувам и пиша в енциклопедията. Понякога се случва да имам снимка от някое място, а да липсва статия за нея. Започвам издирване на информация и създавам статия, за да се използва и снимката. Друг път, пък има статия, но няма снимки. Това ме мотивира да се поразкодя до въпросното място и да направя снимки. Голямо е удоволствието да се създават и допълват статии, разбира се с точно цитирани на надеждни източници, както и да се качват снимки в Уикипедия. По този начин се чувствам полезен на хората, особено, когато видя, че някоя статия е била прочетена няколко десетки пъти в рамките на едно денонощие. Същевременно не е нужно да се правя на много велик, като пиша върху тях името си и не давам на някого да допълва. Всъщност това е едно от най-добрите качества на Уикипедия - писането на една статия от много хора. Има хора, които смятат, че е лошо да се пише от всеки, но аз съм на мнение, че по този начин информацията в статиите е по-пълна. Единственото условие е да се цитират точно източниците. А свободният лиценз дава възможността да има повече и по-разнообразен мултимедийен материал (снимки, видео, графики...) в статиите. Какво е по-специалното, когато снимаш за енциклопедията? Какво се старая да хванеш в кадрите си? Какви съвети би дал на фотографите, които тепърва прохождат в областта на енциклопедичната фотография?

По-специалното е, че снимам главно обекта, от който се нуждае по възможно най-добрия начин. Без да снимам

накриво и да снимам колкото се може по-малко лица, дори ако може и без тях, освен ако не са за на някоя статия.

Освен фотограф в състезанието „Уики обича Земята“, ти си създател и на около една трета от новите статии за защитени територии, които се появиха по време на фотоконкурса. Какви източници на информация използваш най-много при написването на статиите? Какви съвети би дал на нови редактори, които биха искали да напишат в Уикипедия статии за местата, които са посетили?

Повечето статии, които създадох по време на конкурса, са за места, които съм посещавал. Националните и природните паркове са повече известни, но по време на този конкурс научих за много резервати, защитени местности, природни забележителности, защитени зони по Natura 2000. Всъщност не е нужно да си супермен или да пътуваш дни и нощи, за да се видиш на живо. Те са около нас и дори не подозираме колко са близо до

домовете ни. Разбира се много е важно да се спазват режимите за посещение в тях, защото природата е едно от най-големите богатства на България! Основната информация е от Изпълнителна агенция по околна среда, но съм ползвал и допълнителна информация от различни достоверни източници, които съм цитирал в статиите. А новите редактори да не се притесняват как ще изглеждат статиите, защото винаги има някой, който ще помогне в структурирането и ще даде напътствия. Не е никак сложно. Важното е да има източници за проверка на информацията. Не е нужно да се „разтягат локуми“ като се пишат всякакви небивалици, защото все пак е енциклопедия, а не жълт вестник.

Би ли приел на следващото издание на конкурса през 2016-та година да бъдеш член на журито, или предпочиташ отново да си фотограф и участник?

Може би ще реша това по-късно, но със сигурност до тогава ще имам още доста снимки за качване.

Изглед от Национален парк Централен Балкан /Уикипедия на български (Bulgarian Wikipedia)/

НОСИЯ ОТ СТАРОЗАГОРСКО

ОТ КОЛЕКЦИЯ „СТОЯН ГЕОРГИЕВ“

Състои се от сукман с високи клинове/белкосник/; той е от ръчно тъкан черен, вълнен плат. Между предницата и гърба от полите до под мишницата дрехата е разширена с по два от двете страни трапецовидни клина. Ръкавната извивка е под прав ъгъл. Пазвата е остра, дълбоко изрязана.

Декорация: Около пазвата са извезани в прав бод растителни орнаменти от зелени, червени, сини, циклама и розови копринени конци, оградена с бял и розов ширит. По полите на височина 27 см. е апликиран домашно тъкан, вълнен плат с вертикални полета и раета, наречени белки, в няколко ярки цвята. По полетата е пришита допълнителна апликация от дребни квадратни и обли фигурки, изрязани от сукно и пашкули от копринена буба в същия колорит. Допълнителни линейни апликации от сукно и ширити маркират полетата. Хоризонтално над това поле е апликиран сърмен ширит. По долния ръб са пришити ширити в общия колорит и между тях - ивица кадифе, извезана в прав бод растителни орнаменти. От раменете до долния ръб се спускат две "опашки".

Ризата е от ръчно тъкано памучно платно, ръкавът и е право прикачен. Декорация: около вратната извивка и по пазвата ризата е украсена с ръчно плетена дантела в бял цвят. Ръкавите завършват с впечатляваща бяла, ръчно плетена на една кука дантела от памучни конци, а полите завършват с подобна, изработена на игла дантела, наречена кене.

Престилката е изтъкана от вълна, памук и коприна в бабчена и вадена техника; върху бял фон по двата отвесни края и средата бордюри от редуващи се растителни и геометрични орнаменти. Между тях - два по-широки с редуващи се геометризиранни, звездообразни и по-едри растителни орнаменти. В долния край е извизан напречен фриз от стилизирани растителни орнаменти. Техниката на орнаментиране е вадена, използвани са вълнени, копринени и памучни конци. Цветовете са светли и придават свежест на целия костюм. 20-те год. на XX век.

Гражданско сдружение „Загорово“

ОРГАНИЗИРА

Конкурс за най-красива и естетически оформена декоративна градина:
„ДА НАПРАВИМ ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ ПО-ЦВЕТНА“

Цели на конкурса:

Да представим добрите и дългогодишни традиции на жителите на община Септември в отглеждането на декоративна растителност и поддържането на естетически вид на зелените площи и градините в населените места.

Да развие и насърчи у жителите желание за облагородяване на зелени пространства в община Септември.

Да засили у гражданите чувството за опазване на зелените площи в общината.

Регламент за участие:

Конкурсът се провежда в две категории:

- за най-красиво оформена декоративна градина, намираща се на обществена площ пред или около жилищни сгради.

- за най-красиво оформена декоративна градина в частни имоти.

Условия за участие:

Желаещите да участват в конкурса заявяват своето участие в страницата на Гражданско сдружение „Загорово“ във Фейсбук в създаденото събитие <https://www.facebook.com/events/1459325761052292/> или на телефон: 0884 402529 до 20.08.2015г.

Всеки участник ще бъде посетен от комисия, която ще оцени декоративната градина в срок до 01.09.2015г. Възможните оценки ще бъдат от 1 до 5 точки.

Снимки на декоративните градини на всеки участник ще бъдат публикувани в Фейсбук страницата на Гражданско сдружение „Загорово“ в създаденото събитие <https://www.facebook.com/events/1459325761052292/>. При класиране на участниците в съответната категория ще се взема в предвид и броя на харесванията на снимките или албумите във Фейсбук. Събраните харесвания ще носят от 1 до 5 точки.

Пределен брой точки – 10.

Допускат се за участие само декоративни градини, създадени и поддържани от физически лица в границите на община Септември.

Очакват Ви много награди!

За повече информация:
телефон: 0884 402529

ОБЯВА

Продава се къща с двор в град Септември за 22000 лв. - телефон: 0898/711746

ОТ КОКОШКИТЕ ДО... БОРОВЕЦ

В луди години живеем - на онази измислена демокрация, където всеки хитрец най-демократично краде от бедния български народ. Така де, нали е демокрация - човек има права, а в държавата цари общо казано беззаконие. Казват, че бедността не е порок - НЕ Е, но носи след себе си пороци - трайни, дълбоки и болезнени, като гангрена - дълбаят, дълбаят и стигат до основите, за да разрушат всичко! И защото живеем не само във времето на нашата българска, измислена "демократия", ами сме и много бедни, та се продаваме. Дано някой само не вземе да се обиди, но си е така - ПРОДАВАМЕ СЕ - за кокошки, за екскурзии, та даже за боклук - и то за нашия си боклук. И най-пошлото в цялата тази история е, че на прицел са пенсионерите, което е и най-естественото. Именно българските пенсионери, нашите бащи и майки, са на ръба на оцеляването. В преклонна възраст, с мизерни пенсии и с деца, далече от тук, а ако децата им са при тях - пенсионерите са тези, които им помагат, като плащат от мизерните си пенсии най-необходимото - СМЕТКИТЕ. Луди години, сбъркана държава, нали? И време

преди избори, когато няма мярка, а само ЦЕНА - висока цена! Та в тези времена се раздават кокошки, екскурзии, правят се курбани, стадиони, пенсионерски клубове. Това обаче, се нарича ДЕМАГОГИЯ - стратегия за спечелване на влияние чрез въвеждане на публиката в заблуда с цел демагогстваният да я убеди в "своята правда". Най-често демагогията се използва за постигане на политически цели и реклама. Тя си служи с ораторски и полемични средства (вкл. средства за масово осведомяване), обикновено това са емоционална реторика и пропаганда, насочени към ПРЕДРАЗСЪДЪЦИТЕ, ЧУВСТВАТА, СТРАХОВЕТЕ, ТЩЕСЛАВИЕТО И НАДЕЖДТЕ НА ПУБЛИКАТА.

Този филм (с щедри подаръци) вече сме го гледали няколко пъти и краят му никога не беше добър. Превърнахме се в една от най-бедните общини в България, с дългове за милиони лева. Няма работа за младите, затвориха се училища, селата умират... Дори реколтата, произведена с много труд и средства, местните не могат да опазят. Но още по-трагична е промяната във вътрешния, духовния свят

на хората. Злобата, нервността, грубостта, разделението и омразата се намесиха трайно в нашия живот. Културата се замести с пошлост. Дребния тарикатлък измести достойнството. Честните страдат, мошениците триумфират...

Но да се върнем към темата - „ЩЕДРИТЕ ДАРИТЕЛИ“, тези с кокошките и екскурзиите:

КЪДЕ БЯХТЕ по време на тежката зима през 2011г., когато студът скова земята, въглищата свършиха, цената за кубик дърва скочи почти тройно и стана наполовина на пенсията на родителите ни? Къде бяхте тогава, драги ми щедри дарители? Птищата бяха трудно проходим, земята беше замръзнала - почти замръзна и животът. Хората не можеха да си купят даже и лекарства, защото, ако не знаете, не във всички села има аптека. ТОГАВА ВИ НЯМАШЕ!

КЪДЕ БЯХТЕ, когато

местните ансамбли нямаха пари да отидат на фестивал? Те представят нашата община. Тези хора се трудят безплатно, като поддържат жив фолклора по селата. Пари за това не получават и въпреки това, работят от сърце. Още помня една възрастна певица от местен ансамбъл - трябваше да отиде на фестивал в Македония и някакъв документ, необходим за пътуването, струваше 10лв., а жената не можеше да си го позволи! Трагично, нали, а тя отиваше да представи община Септември и България! ТОГАВА ВИ НЯМАШЕ!

КЪДЕ БЯХТЕ, Уважаеми „дарители“, когато болни деца се нуждаеха от финансова помощ, когато старо и младо даряваха лев по лев, всички заедно, кой колкото има, кой колкото може... Нашите деца имаха нужда от помощ - И ТОГАВА ВИ НЯМАШЕ! ЗАЩО САМО ПО ИЗБОРИ ВИЕ СЕ ПРЕВЪРЩАТЕ В БЛАГОДЕТЕЛИ?

Знам, отговор на въпросите няма да получа, защото утре, ако не се домогнете до властта - НЯМА ДА ВИ ИМА! Животът ще си потече постарому, бедността ще продължи да се шири. И ще носи своите пороци - притиснати от

бедност и грижи, да забравяме как се мисли трезво. В нормалните държави, кандидатът да управлява, задължително трябва да е интелигентен, образован и с чисто минало. Там нито кокошката, нито курбанът решават изборите! Решаващи са професионализмът, опитът и ЧОВЕЧНОСТТА!

УВАЖАВАМ ТОВА, КОЕТО СЕ ПРАВИ ЗА ХОРАТА, КОЛКОТО МАЛКО И ДА Е ТО. Но когато е от сърце и не трябва да плащаме с лихвите, защото досега това се случваше - вземаш и после си плащаш, за тарикатлъка ли, за наивността ли...не зная, но си плащаме скъпо. Цената?-Ограбената община, села почти без млади хора, унищожени се промишлеността и селското стопанство. Унищожиха се образованието и здравеопазването, а престъпността и корупцията се развихриха до неузнаваемост. Сменихме великодушното с егоизъм, разбирателството с истерична вражда, спокойствието с налудничавостта. Наложих се една система на разделение и противопоставяне в която всеки е сам срещу всички, всеки е сам за себе си.

Но ние, обикновените и здравомислещи хора, сме все още тук. И не се продаваме - нито за кокошки, нито за екскурзии! Ако го сторим - ще продадем соб-

ствените си деца и родителите! Ще продадем ценности като морал, чест, достойнство и дори отговорност. Днес тези думи предизвикват едва ли не присмех, НО ТЕ СА НАШАТА СИЛА И ГРАДИВНА ОСНОВА ЗА НАШЕТО УТРЕ!

Казват, че парите решават всичко, дори и изборите! Аз не вярвам, защото знам, че човешките добродетели са живи, знам, че утре изборната еуфория ще отmine, а ние, хората оставаме. Остават и болката и проблемите... Само децата ни няма да останат - ще ги виждаме по скайп, ще ги сънуваме и чакаме да се завърнат... по Коледа.

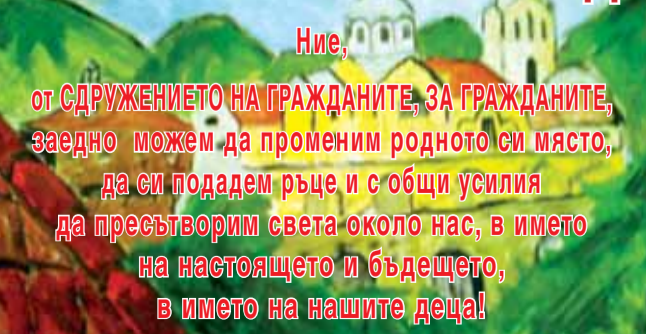
АЗ НЕ ИСКАМ ТАКЪВ ПРАЗЕН ЖИВОТ, ИСКАМ ДА ЖИВЕЯ ТУК С ТРИТЕ СИ ДЕЦА - В НОРМАЛЕН ГРАД И ОБЩИНА! И не вярвам на нищо предизборно! Защото чистосърдечните и добронамерени хора не хвърлят жлъч по другите, а в започналата кампания само това виждам - омраза и жлъч! ЗАТОВА НЕ ВИ ВЯРВАМ!

Ето това е алтернативата на истината - нашата отговорност за нашето утре! Не се продаваме, а раздаваме с пълни шепи и от сърце - ЧОВЕЧНОСТ, ДУХ, ТРУДОЛЮБИЕ, ЧЕСТНОСТ!

БЕЗПЛАТНО Е, ВЗЕМЕТЕ СИ И ВИЕ!

Иванка Бечева - Кърджийска
председател на „ЗАГОРОВО“

ПРЕЗ ИЗМИНАЛАТА ГОДИНА ГРАЖДАНСКО СДРУЖЕНИЕ „ЗАГОРОВО“ РАБОТИ

Ние,
от СДРУЖЕНИЕТО НА ГРАЖДАНТЕ, ЗА ГРАЖДАНТЕ,
заедно можем да променим родното си място,
да си подадем ръце и с общи усилия
да пресътворим света около нас, в името
на настоящето и бъдещето,
в името на нашите деца!

ЗА да покаже, че в Общината ни живеят талантливи, трудолюбиви хора с творчески заряд и вдъхновение. Те са труженници, които са скромни, отдадени на творчеството, което обичат. Не парадират, не се показват, не са гръмогласни, но с очарователно себеподаване извайват творенията си. Дадохме възможност на нашите читатели да се

порадват на творенията от природни материали на младите приложници от с. Карабунар, Мими Чилева и Валентина Петрова - Шуманова. Сръчността и красотата на сътвореното от българските ръце, наистина е магично. Удоволствие беше да представим и работата на двамата талантливи зографи от гр. Септември - баща и син,

Лука и Емил Делийски и свършеното от тях в сливенския Катедрален храм „Св. Димитър“.

Братята Краси и Илко Пеневи от с.Симеоновец влагат уменията си като градят чешма в Бекличарските корита, местност между х. "Равно о боре" и х. "Милевски скали". Братя Пеневи продължават делото на своя дядо. Самородни-

ят талант Иван Василев Клиничев, от Бошуля вае икони от дърво. Всичко, сътворено от тези хора е красиво и вдъхновяващо.

Напомняме за тях, за да ви припомним, че човешкият труд в името на красотата, съхраняването на традицията и уважението към род и Родина са важните неща в краткия ни човешки живот!